

ELU EI VAJA PÕHJENDUSI, ARGUMENTE

Meile jutustab ajalugu, et -ja on võimalik, et nii on-..., et vanadel, möödaläinud aegadel, arvestades, et oli vähe võimet teada ja tunda, mida inimkonna liik endas sisaldas, siis ükskõik mis juhtus, omistati see jõududele või karistustele või preemiatele...., kõik see pärines olemuslikult sellest, mida tänapäeval võiksite kvalifitseerida kui "looduslikku", paljud sellest, mis tol ajal olid esmase tähtsusega, nagu kõu, pikne, öö, kuu, päike...

Taevakehadest lähtuvalt arendati isegi impeeriume, mis valitsesid vastavalt tolleaegsele teadmisele kõiki... või enamusi inimtegevusi. Nii et siis - nii et siis- vastutus, põhjus minu langemisele, triumfiks, et oleks hea saak, mingi saavutuseni jõudmine..., kõik see sõltus nendest jõududest, mis aitasid kaasa või takistasid; ja selle põhjendusega pandi paika suhe, mis järk-järgult muutus religiooniks, ja vähehaaval, teenete vahetamiseks. Jah: *"Kui sa mind selles aitad, siis mina luban sulle seda teist"*.

Jah. Kui inimolend alustab... arenemist, evolutsiooni? -paneme sellele ühe väikese küsimärgi- või interpreteerib tervet rida fenomene -täna nimetame "looduslikeks", mis tookord olid religioossed, jumalikud või müstilised-, sedamööda kuidas teatakse rohkem -rõhutan, läbi tänapäevase interpretatsiooni, või milleni jõutakse vähehaaval-, siis vastutajad, hea ja halva põhjustajad hakkavad vähehaaval olema needsamad inimolendid.

See on aeglane, järkjärguline protsess. See on peen, subtiilne muutus, kuid iga korraga enam materialiseeruv.

Ja kui saak oli hea, siis tänu kastmisele; kui oli mingi õnnetus, siis hooletuse tõttu; kui keegi haigestus, siis sellepärast, et ei olnud vastavat preventsiiooni...

Näib... näib -kummaline-, et kõike teatakse.

Mõistus on muutunud domineerivaks, inkvisiitoriks. Ja mis ei kannatanud põhjendusi välja, seda alahinnati. Ka täna, loomulikult.

Iga üks, gupiti või indiviiditi, muutus... ratsionaalseks!; interpreteerijaks, reaalsuse teadjaks ja tundjaks... ja, mis kõige kummalisem, elu teadjaks ja tundjaks.

Jah! Teadmata, siiruse intiimsuses, mis elu on, mõistus mängib metabolismidega, hormoonidega, verega, lümfiga... Seab omatahtsi asju kokku. Ja siis selgitab ja põhjendab toimuvat, juhtuvat ja... ja nii ongi kõik!

Kahtluseta, vähehaaval -praegu aeglasemalt, olgugi et näib nagu kiiremini-, leitakse uusi põhjendusi: teaduslikke, nagu teadmiste kantsis; ja sotsiaalseid, nagu erinevad organisatsioonid, milles liik end esitleb, näitab.

Nagu näeme selles karmis ja kiires liikumises, loov kriteerium, armastusväärne kriteerium, õrnuse ja kujutlusvõime, fantaasia ja kujutelmade kriteerium ei sobi eriti mõistuspärasega kokku, eriti kui – mida võis oletada-igäühe huvid, grupihuvid, riigi huvid, iga... jne... on mängu pandud.

Näiteks nagu uudis, et Euroopa esitab kaubandusliku ultimaatumi Ühendriikidele. Ultimaatumi.

Kaubandussõda ei ole mingi saladus, kuid selles ei ole midagi afektidest, ei ole midagi headest intensioonidest: seal ei ole midagi, mitte kuskil, soovi resolutsiooniks. Ei. Juba ratsionaalne keel paneb paika võitluse, vastutaja, süüdlase.

Kui pöörame tähelepanu “rahulikult, ettevaatlikult” –“rahulikult, ettevaatlikult”- inimestevahelistele suhetele, siis ei ole seda “õlist”, lõhnavat, aromaatsset, rõõmsat ladusust, fluidumit... -ma ei jätkka, sest see võib luua mingi fiktsiooni, pettekujutluse-. Ei. See mis on, hetketi, on järgnev: *“Kui teed seda, mida mina mõtlen ja kui juhuslikult meil on kokkulangevusi selle suhtes, siis on võimalik, et jagame naeratusi. Võib juhtuda. Kuid mis küll on kindel, on see, et... retsenseerin kõiki sinu puudusi; ma märkan kõiki sinu vigu -vastavalt minu vaatenurgale, loomulikult-; süüdistan sind igal võimalikul juhul, seda sellisel moel, et mina ise jään puutumatuks, tulen puhtalt välja ükskõik missugusest situatsioonist.”*

Seda teeb üks teisele, ja teine esimesele; seega on see perfektne suhe kahe sae vahel. Jah, kaks käsisaagi, kus... üks saag saab teist. Ja loomulikult: saab, kriibib, kriibib...

“Jah, ta on väga hea. Jah, ta meeldib mulle väga. Jah, aga... aga noh... vahel...”.

Iga saehammas on üks “aga”.

Ja kus, kus on meeldiv, lahke aktseptatsioon, näiteks? Kus on vastastikune austus? Kus on imetus ja mitte süstemaatiline kritiseerimine?

Ah! Kui kõik läheb hästi, kui tore! Kui asjad ei lähe nii, nagu mina usun, nagu nad peaksid minema... noh, seega võtan sae välja. Minust saab saag!

Jah, see on selge! Jah kõik on väga selge! Kui see on nii. Kui see on naa...”.

Kummaline, ...-kuulates ja kuulates ja kuulates- kui suur on kindluse hulk, mis mööda maailma ringi liigub. See on uskumatu! Hetketi -hetketi- mõtled, et nad on geeniused. Loomulikult! Sest neil on sae argument.

Aga vähehaaval, võime me märgata, lähtudes tänasest Palvulikust Tähendusest, et midagi on puudu. Vähemalt alguses! Et alustada millegi taastamisega! Sael on midagi puudu: õli. Jah. Et ta saagides nii palju kära ei teeks ja paremini saeks.

Järsku, keegi oli kangelane. Järsku sandinism (*poliitiline liikumine Nikaraaguas*) muutus lilleks ja elu ja revolutsiooni koorekihiks, iluks ja headuseks. Kui mõned aastad möödusid -täna- palutakse kriisates, et nad läheksid, taganeksid, loobuksid, et... Milline õudus!

Saag.

Aga see kõik, pandud sellesse näitesse: Nikaraagua. Aga võiksime asetada ka ükskõik millisesse teise kohta. Ükstapuha!

Inimene teeb inimesest paberist jumala, hoiab teda mõnda aega sellisena ja hiljem põletab ära, tahtmatult!...

Hetketi sulle aplodeeritakse ja sind tõstetakse altariatele, kuna oled lõpetanud ühe jubeda sõja. Ja sul oli eelis nimetada end Santoseks (*hisp keeles santo-pühak*) Seega kõik läks väga hästi. Aga, järsku, tuli uuesti välja saag -ja mitte et ta oleks olnud mingi pühak, aga nimi aitas kaasa-. Ja ükstapuha mida iganes ta saavutas! Ja ükstapuha milline oli tema “intentsioon”! Täna on ta juba üks vana narts; mis võib olla küll väga tunnustatud -kuni Nobeli rahupreemianini välja- aga omade seast on vähe neid, kes tema ümber on.

Need on päevasündmused, ei midagi enam. Sest iseloomustab kuidas individuaalsed protsessid, mida varem mainisime, muutuvad universaalseteks! Muutuvad riikidevaheliseks! Muutuvad harjumuspäraseks, ühiseks. Loomulikult! See on saag sae vastu resultaat, naaber sõbra vastu, elukaaslane elukaaslase vastu, peig pruudi vastu, armastaja armastaja vastu, “*vastaline vastase vastu*”...

Loomulikult, tulemuseks on järgnev: *“Ei! Tema poolt me enam ei hääleta. Tema kanname üle surnuaeda”.*

Kui lihtne! Jah! Saag, põhjendus, mõistus, teadus, loogika... teevad elu kergeks; sest neil on omad süüdlased alati käeulatuses. Ja ei ole paremat positsiooni... -olge tähelepanelikud selle suhtes-, ei ole paremat positsiooni, kui tunda end kohtumõistjana. Nagu Jumal. Ja süüdistada! Ja karistada! Nagu need jumalad, kes karistasid tormidega, draamadega, röugetega..., pandeemiatega ja grippidega... Need olid jumalikud karistused.

-Aga enam mitte! Sellest oleme juba üle saanud.

-“Millest” oleme?

-Oleme üle saanud.

-Ah! Oleme üle saanud.

Ja nüüd juba, igaüks –”igaüks”, milline ime!- võib olla kohtunik. Võib olla, lihtsalt, jumal.

Evolutsioonide aeg -evolutsioonide?-, Müsteerium -mida ei mõistetud-, on asendatud lõpuks mõistusega, argumentidega, teaduse ja loogikaga -millest küll kõik aru saavad-. Ja lõpptulemusena on inimene võtnud omaks selle “armastatud jumalakese” rolli, mis alati saab leidma mingi süüdlase... ja teda karistab.

Aga... keskendumise aeglasemalt, meid julgustab palve: Millega teda karistatakse? Ah!...Teda karistatakse pilgetega, eemaldumisega, tundetusega, mitte-tervitamisega, distantseerumisega... Aaahhh!...

Teistel puhkudel, jah, karistatakse teda kiviga, surmasüstiga, püstoliga, köiega..., jah. Kuid enamusel enamusest juhtudel karistatakse teda... mitte-mõistuspäraste elementidega. Mõistus, argument on viinud karistuseni: *“Ma karistan sind selle ja selle ja selle eest”*. Aga valu, piina, vaeva valmistab -see inim-jumal kui inimkond-, piina, valu valmistab tunnetega, afektidega, kujutelmadega, fantaasiatega. Piina, valu valmistab lahtijuurimise, sidemetest lahtisõlmimisega ja kõrkusega; peenekoeliste kommentaaridega;... selliste ütlemistega nagu... *“ütlen sulle, aga ei ütle sulle, sa ei saa hästi aru, aga saa hästi aru, mõista mind, saa sellest aru”*...

Ah-ahh! See kõlab maaväliselt. Jah. Ei kõla mõistuspäraselt. Sest mõistus, üks kord kui süüdi mõistab, peaks kasutama haamrit ja lööki või... midagi, mis materiaalselt valutaks. Kuid nii ei ole! Ta otsib seda peenekoelist valu -noh, “peenekoelist”-: vihkamist, vimma, raevu, süüdistamist, kuulujuttu...

Ja kõige lähedasemad jäävad kaugeks, tänu ükskõik millisele “vaata mind aga ära sekku” tõttu. Aga hiljem saavad jällegi kõige lähedasemateks.

Jah. On liigutud ehitades -samal ajal lammutades- ühte liigi tõeliselt dramaatilist, traumaatilist, traagilist! elukogemust. Aga ruumi on, rahule, vaikusele. Vähe jääb ruumi... kaastundele, heatahtlikkusele, headusele. Need ei ole enam sellest maailmast.

Selles maailmas on nüüd vaid see, mida ütlesid, mida tegid, kuidas tegid... vastavalt minu kriteeriumile, vastavalt minu arvamusele...; sa ei viinud lõpuni...

Ükskõik missuguse emotsiooni materialiseerumine muutub mõistuse kohtumõistjaks.

Ükskõik missuguse emotsiooni materialiseerumine muutub mõistuse kohtumõistjaks.

“Ükskõik missuguse emotsiooni materialiseerumine muutub mõistuse kohtumõistjaks”.

Ja lõpptulemusena armastuse puudumine on see, mida tähistab kompass; see on see, mis hüppenööri kargleb. Ja sa kukud, loomulikult.

Armastuse puudumine, mida täna antakse aga homme sinult ära võetakse; sest täna põhjust nägi... Või: *“Hästi järele mõeldes, usun et...; sest mulle öeldi, sest ma nägin...”*.

-Nägid?

-Noh, või ma kujutasin seda endale ette. See on seesama.

-Ah! On seesama! Olgu!

Mingi terve virn, kuhjumine... Mingi terve virn, kuhjumine.

-Ah! Mingi kuhjumine! Mingi galaktikate kuhjumine on midagi... meeletut! On... buah!

-Nii palju?

-Jah.

Seetõttu, proportsioonis, olend liigub oma evolutsioonis, oma vanuses, moodustades kuhjumisi!... argumentidest, seletustest, mitte-nõusolemistest - kuid argumendid-, nii hämmastama panevad, et vaid ohates -pange hästi tähele-, vaid ohates kellegi kõrval, see keegi interpreteerib seda ohet; annab sellele põhjenduse, argumendi; annab sellel mingi seletuse. Ja kindlasti saab ta sulle kinkima mingi ruumi..., mis ei ole just väga õnnistav.

“Sa oled nõrk. Ohkad. See maailm on tugevate jaoks. See maailm on noortele, sõjarditele. Ohkamisel pole mõtet. Ei ole aega kurtmiseks, vaid tegutsemiseks, hukkamiseks!”

See on slogan, nii et ettevaatust ohetega! Et ei oleks nii, et see on reetmise sümptom või millegi....

Palvuslik Tähendus näitab meile seda reaalsust, ja kutsub meid -kutsub meid- olema tunnistuseks kui koidikute produktiks olevaid olendeid, kes sünnivad armastusse armastuse tõttu! Meid kutsutakse lõpetama olemaks armututeks kohtumõistjateks. Meid kutsutakse kasutama mõistust, argumenti siis, kui kasutame saagi mingi materiaalse tegevuse jaoks, kuid et loobuksime vabatahtlikult sellest, kui liigume koos, teistega koos; kui oleme koos, teistega koos; kui jagame midagi!, teistega; kui, ilmselgelt, oleme -oleme- “koos teistega”. “Oleme, koos teistega”.

Ja jõudes sellesse punkti, anudes tungivalt iseennast, paludes iseendalt, nõudes iseendalt... headuse näiteks olemist, mis ei ole midagi väärt ainult seda öeldes, vaid seda on vaja ka ellu viia. Võib-olla on unustatud, kuidas oli!... Ja, ennekõike, tuntakse niivõrd vähe!, nii et ei ole kerge. Sest hetketi võib heatahtlik olla kellegi või millegi suhtes, kuid silmapilkselt on võimalik olla teise vastu mürgine.

Ei ole kerge see tee, mille liik on võtnud, korjates üles nutu jäänukid, mingi meeldivuse siirad sõnad, mingi hetke emotsioonid, mälestuse... mingist naudingust, lahkusest. Ei ole lihtne. Ja võib-olla ka sellepärast, et see ei ole lihtne, see jäetakse.

Ja materiaalne, ratsionaalne, loogiline, teaduslik... mässib kõik endasse ja annab elamiseks motiivi, või võtab selle.

Ent... palve tuksleb, ja Looming püsib. Ja olgugi et inimolend tunneb end emantsipeerununa, lahti sõlmides ja eneseküllasena, nii vähe kui ka tuntakse, tunnetatakse –” nii vähe kui ka tuntakse, tunnetatakse”- võib ta avastada, et fluidum, mis teda hingestab, ei ole ratsionaalne, ei ole juhitav, ei ole manipuleeritav.

Andes endale aru sellest väikesest -kuid fundamentaalsest ja transtsendentsest- situatsioonist, peab olema igapäevaseks kestva kontemplatsiooni emotsiooni elluviimine: teades meie väljenduseks olemist –“ teades meie väljenduseks olemisest”- Loomingust. Ja iga kord kui mõistus muutub hulljulgeks, ja materiaalsus muutub rangeks õigusenõudjaks, siis võib

uuesti ohata kaks korda, et leevendada, vaigistada..., et vaigistada nii suurt hulka käsilolevat kohtumõistmist!... Et vastakuti end otsida usaldatavas! Et kasvada usalduses. Et anda vihjeid “Armastusele”, mis ulatub kaugemale igapäevasest naudingust, otsides “meeldivust, lahkust”: seda loovat ühel lainel olemist.

Meeldivus, lahkus..., et osata näha teises voorust! Et osata jagada... teiste lahkust, meeldivust!

Ja niiviisi liikudes edasi, jättes vähehaaval maha selle diktaatorliku ilmselguste, teaduste ja võimu sae..., ilma et seetõttu ütleksime lahti sellest mida teame. Paremini öelduna järgmiselt: seda mida “usume” teadvat.

Elu on tehtud õrnustest, emotsioonidest, fantaasiatest, kujutelmadest...

Kõik on kirjutatud armastusega.

Ei ole vaja põhjendusi.

Jõuab kohale. Püsib. Igavikustub.

Ütles vanasõna või kõnekäänd: *“Armastus on teod ja mitte head põhjendused”*.

Kui tegutsetakse lahkuses ja voorustes, mis on võimelised hüppeliselt kasvama, arenema, siis saame olema võimelised koos elama, harmoonias ja tasakaalus, mis lubavad resolutsioone, lahendusi, ”näiteks, eeskujuks” muutumist tunnistuse andmises, mis läheb kaugemale mingist teost, tähenduses, et iga tegu transtsendeerub.

Jättes süüdistamise ja iseenda süüdistamise... ja siseneda meeldivusse, lahkusesse, ka iseenda suhtes, headus ja halastus saavad liitlasteks ja muutuvad säravaks!..., nad muutuvad elu säraks.

Jah.

***

***